

KATOLIKUS ÉLET

KISTARCSA

Krisztus állandó jelenléte

A magyar Egyház, Pünkösöd után két hétre, az Úrnapját tartja. A legméltóságosabb Oltáriszentséget ünnepli. Ennek az ünnepnek van egy nyilvános jellege - arculata -, az úrnapi körment. A hívő emberek közössége külsőleg is ünnepel. A kereszténység felkínálja a világnak Jézust, aki itt maradt a kenyér és a bor külső színe alatt. A kereszténység ünnepli Jézust az Oltáriszentségben, az Eucharishtiában, a Szent Ostyában. Ennek az ünnepnek van egy személyes jellege - arculata -, is. Ez a személyes jelleg a Szentáldozás és a Szentségimádás. Ilyenkor a hívő lélek találkozik Jézussal. Azzal a Jézussal találkozik, aki szentségi jelenlétében, földi vándorlásunk társa lett. Mivel Jézust ünnepeljük nyilvánosan, külsőségekkel és ünnepeljük bensőleg lelkületünkkel, ezért az Úrnap ünnepéhez, titkához nem ésszel, nem értelemmel, hanem elsősorban szívünkkel kell közeledni.

Az Egyház tanításában rendszeresen figyelmeztet bennünket az Oltáriszentség és a Szentmise között létező szoros kapcsolatra. Ugyanis a Szentmise nélkül nincs Oltáriszentség. A hittudósok szeretik tanításukat hirdetni és azt mondják: az Oltáriszentség, „tartós szentség”.

Ez a megállapítás pedig annyit jelent: Jézus az utolsó vacsorán kimondta a kenyér és a bor felett az átváltoztatás szavait, majd parancsot adott az apostoloknak: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre; ettől az időtől kezdve évszázadok, évezredek keresztül nem volt olyan idő, hogy ne lett volna Szent Ostya, Jézus Szent Teste. Elgondolkodtató, érdekes ez a megállapítás: az Oltáriszentség „tartós szentség”. Mit jelent, hogyan kell érteni. Van keresztség, amikor keresztelünk. Van gyónás, amikor feloldozást kapunk bűneinkre. Van bérmálás, amikor a püspök szent olajjal keni meg a bérmálkozó homlokát. Van betegek szentsége, amikor a betegek olajával kenik meg a beteg homlokát, és két kezét. Van egyházi rend, amikor a püspök kézfeltétellel adja át a papi hatalmat. Van házasság, amikor a férfi és a nő örök hűséget ígérnek egymásnak. De az Oltáriszentség, az Eucharisztia nemcsak akkor van, amikor áldozunk, hanem állandóan van. Van a templomban, a Szentségházban, a Tabernákulumban. Az örök mécses ezt jelenti. Ezért hajtunk térdet, ha a templomba bejövünk. Az Oltáriszentség „tartó szentség” állandóan van.

Ha Jézus nem lenne állandóan, a kenyér és a bor külső színe alatt, Jézus csak egy történelmi személy lenne. Igaz történelmi nagysága így is megmaradna. Írnának róla verseket, prózákat, regényeket, megénekelnék csodálatos szép életét. Készülnének róla filmek, szoborba öntenék őt, de ez nem lenne valóság. Az Eucharisztia, az Oltáriszentség a keresztény hit egyedülálló titka, amely más vallásban nincs meg. Jézus itt van köztünk, szent testével, vérével, a kenyér és a bor külső színe alatt. E jelenlét csendes, szerény, de valóságos.

Hogy az Oltáriszentséget imádjuk, vagy nem, ez nem lehet kegyes jámborság. A keresztény ember számára az Oltáriszentség imádása egy életszükség. Jézus itt maradt köztünk isteni jelenlétével, tehát nekünk embereknek válaszolni kell értelmünkkel és szívünkkel. Ez pedig nem lehet más csak az imádás. Jézus nem lesz több, vagy kevesebb, ha imádjuk, vagy nem. Mi leszünk többek. Életszükségletünk legyen Jézus előtt leborulni és imádni őt. A magyar keresztény ember ének és ima kultúrája ezt szépen fejezi ki: „leborulok Uram oltárod előtt”.

Az ember ezer szilánkra tört életét viszi az Úr elé, mert szeretnének, ha ismét egybeforrna életünk. Az utolsó vacsora termében, lélekben oda állunk az apostolok közé, akik talán nem is tudják: hamarosan elveszítik Jézust. De ha Jézust elveszítik, mindent elveszítenek. Jézus ezt jól tudja, ezért a kenyér és a bor külső színe alatt itt hagyja örök jelenlétét. Lehet, hogy az apostolok fohászokdakt magukban: ne hagyj el

minket, ne hagyj itt bennünket, tegyél valamit, hogy ne ez legyen a vég, a befejezés. Jézus tett, cselekedett. Nemcsak az apostoloknak maradt itt, hanem minden Őt szeretőknek.

Az emberiség élete egy állandó rettegés, hogy elveszítjük a szeretetet. Szeretnénk hinni, hogy a világban uralkodó erő a szeretet lenne. A kegyetlen valóság, kétségbe vonja hitünket. Látjuk, hogy a házások csalódnak egymásban, a szülő csalódik gyerekeiben, a gyerek csalódik szüleiben, a tanár tanítványában és fordítva. A példákat sorolhatnánk végtelenségig. De nem, mert van valaki, akiben nem tudunk csalódní, nem lehet benne csalódní, ez pedig Jézus.

Az élet terheitől roskadozva jövünk a szentségi Jézus elé. Azt a gondolatot fogalmazzuk meg magunkban, amit az apostolok megfogalmaztak: ne hagyj bennünket magunkra Uram. És szinte halljuk az Úr Jézus biztató válaszát: „Ne féljete, nem hagylok árván benneteket”. Ekkor értjük meg, hogy a világszerte napról, napra felmutatott ezer és százezer fehér Szent Ostya úgy áll előttünk, mint Isten felkiáltó jele. Ez a felkiáltó jel pedig hirdeti: van egy szeretet, mely biztos, állandó és hűséges: Jézus irántunk való szeretete.

Somlai József plébános

Keresztelő Szent János

Június 24.

Amikor egy szentet ünneplünk, a halála napjáról szoktunk megemlékezni. Ugyanis a halál napja, az illető szent megdicsőülésének az ünnepe, a mennyországi örök élet kezdete. Keresztelő Jánossal kivételt tesz az Egyház. Az ő

nagyságát az is kiemeli, hogy nem csak a vértanúsága napját, hanem a születését is megünnepeljük. A szentek életéről könyveket szoktak írni, történeteket, legendákat mesélnek el. Keresztelő Jánosról a Könyvek Könyve, a Szentírás emlékezik meg, és az Úr Jézus előfutáraként mutatja be. Legfőbb jellemvonásaként ezt emelhetjük ki, hogy életének minden mozzanata az Úr Jézusra mutat. Keresztelő János születésének hírére összegyűltek a rokonok, szomszédok. Az ő ünnepén hasonlóképpen gyűlünk össze mi is szentmisére, hogy tanuljunk tőle.

Nagyon szépen alkalmazható rá Izaiás próféta szava, az Ó-szövetségi olvasmányból, amelyet a próféta hivatásról mond: „Az Úr hívott meg, mielőtt még megszülettem; anyám méhétől fogva emlékezetében él nevem... A nemzetek világosságává teszlek, hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.”

Mindezek olyan próféta szavak, amelyek Keresztelő Jánosban beteljesedtek.

Amikor megszületett, a rokonok azt kérdezték: „mi lesz ebből a gyermekből? Hiszen nyilvánvalóan az Úr van vele.” Mi már abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy tudjuk mi lett belőle. Az Úr Jézus azt mondta róla, hogy: „az asszonyok szülőttei között nem született nagyobb keresztelő Jánosnál.” „Növekedett, lélekben erősödött és mindaddig a pusztában élt, amíg Izrael előtt nyilvánosan fel nem lépett.” Nyilvános fellépésében a legfontosabb cselekedete a bűnbánat hirdetése volt. Ennek legszebb megnyilvánulása pedig, amikor rámutatott az Úr Jézusra: *Íme az Isten Báránya. Íme aki elveszi a világ bűneit. Őt hallgassátok.*” Nincs ennél szebb és fontosabb feladat, mint másokat önzetlenül Krisztushoz vezetni.

Valójában a keresztény ember hivatása és feladata hasonló ahhoz, amit Keresztelő János tett. Minden megkeresztelt embernek feladata rámutatni az Úr Jézusra.

Az tény, hogy a keresztény élet néha Keresztelő János pusztájához hasonlít. Ugyanis kevesen vesznek erről tudomást. Kevesekhez jut el a sürgető felszólítás, hogy Isten országának építésében minden megkeresztelt emberre szükség van. Ugyanakkor sok elhangzott buzdítás, tanítás pusztába kiáltott szó lesz, mert nehezen talál termékeny talajra a ránk bízottak lelkében. Mégsem adhatjuk fel a küzdelmet. Nehézségek árán is ki kell tartanunk a keresztény élethivatásban. Szavainkon, de még inkább cselekedeteinken, döntéseinkben előbb utóbb meglátszik, nyilvánvalóvá lesz, hogy csak a nevünkben vagyunk-e keresztények, vagy valóban Jézushoz tartozunk és minden mozdulatunk, rá mutat.

A mai élet körülményei között is szükség van a Keresztelő Jánoséhoz hasonló hivatásból fakadó magatartásra. Szükség van arra, hogy úgy mutassunk rá Krisztusra, mint az életünk értelmére, azt az üzenetet közvetítve, hogy: *íme Őt hallgassátok, mert neki számunkra is van mondanivalója, van útmutatása, csak arra van szükség, hogy mindez halló fülekre és befogadó szívekre találjon.*

Csaja János

Jézus Szíve-tisztelet

Az 1899-től a liturgiában is engedélyezett, Jézus Szívéhez szóló könyörgések (litaneuo=könyörgők) nem egy esetben titkokat tartalmaznak, amint a Jézus Szíve-kultusz is bőséges tárháza e misztérium-megfogalmazásoknak. Az egyik fohász a litániában így hangzik: Jézus Szíve, az örök halmok kívánsága. Értelmezése nem könnyű, ha nincs nyitva előttünk az Írás.

A megváltással összefügg a szenvedés (passió) és a feltámadás, a Longinus százados lándzsájával átdöfött Szív (szintén litániakönyörgés). Ez a barokk utáni idők Jézus Szíve-tiszteletében azt a fejezetet nyitja meg, amely a szenvedések férfiát (vir dolorum) állítja a kultusz középpontjába, ahogyan például Erfurtban, a (Mária-) dómban látható: magába roskadt Krisztus-alak néz ránk, erős szobor, sebekkel, foltokkal - ihletett ábrázolásban.

A Jézus Szíve-tisztelet terjesztésében a jezsuiták jártak elől, s ha a lelkeségi irodalomban szép példát keresünk, Hajnal Mátyás könyvét találjuk, amelyet Jézus Szívet szerető szíveknek ájtatosságára szerzett 1628-ban. (A könyv 1629-ben jelent meg.) Hajnal versei, elmékedései méltán lettek népszerűek a lelkiségben.

A szív a teljesség központja, az ember szívében találkozik Istennel, és ez a találkozás Isten egyetlen fiának Szívében válik teljes értékűvé. Sirák Fiának könyvében olvashatjuk, hogy Isten szívet adott az embernek a gondolkodásra, a zsoltáros Istennek szíve gondolatairól énekel.

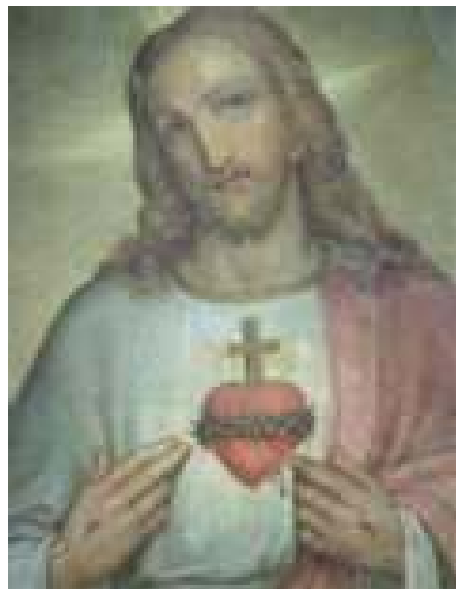
Jézus Szíve liturgikus ünneplését XIII. Kelemen pápa 1765-ben engedélyezte a magyar és a lengyel egyháznak. Érdeme van ebben a "népdalszerző püspöknek": Liguori Szent Alfonznak, aki hihetetlen érzékenységgel közelítette meg e kultusz fontosságát. 1758-ban ő adta ki a Kilenced Jézus Szent Szívéhez című könyvét. Az ünneplés a világegyházban száz esztendő múlva kapott bőséges teret, IX. Piusz jóvoltából...

A Jézus szíve tisztelet dogmatikai megalapozása a Szentírásra megy vissza és a hagyomány adataira támaszkodott. Jézus kereszten átszúrt szíve a megváltó szeretet szimbóluma. Ahogy Pál apostol arról beszélt, hogy ne szomorítsuk meg Isten lelkét, úgy lehet szó Jézus engeszteléséről is. - A Jézus Szíve-tiszteletben magát az Istenembert, magát Jézust ünnepejük, de úgy, ahogy szívének szeretetét kifejezte. A személyes egység révén Jézus egész embersége az isteni személy kifejezője. Az egyházi dokumentumok szerint a szív nem pusztán jelképe Jézus szeretetének, hanem valóságos emberségének kifejezése, melyet áldozatul adott értünk. A Szentírásban és a hagyományban a szív nem lélektani, hanem az egész embert kifejező fogalom, olyan ősfogalom, amely egyszerre fejezi ki a testi és a lelki valóságot. A testben megnyilvánuló személyesség belső központja, ahol a személyes elhatározások és a külső kapcsolatok megszületnek. Amikor Jézus szeretete helyett a szívét tiszteljük, akkor az elvont fogalom helyett a konkrét valóságra hivatkozunk, és ez egyúttal eszünkbe idézi a megtestesülés titkát is. Jézus Szíve ontológiailag megalapozott szimbólum, mely alkalmas arra, hogy a személyiséget a maga emberségében kifejezze. A szívben nemcsak Jézus emberi, hanem istenemberi szeretetének is jelképét látjuk, amely egyszerre tükrözi az Atya iránti és az emberek iránti szeretetet. Mivel a Jézus Szíve tisztelet a szíven keresztül az isteni személyre vonatkozik.

A Jézus Szíve tisztelet megnyilatkozási formái: az engesztelés, a viszontszeretet, Krisztus követése és önmagunk följánlása. Az engesztelés lényegében bekapcsolódás abba az engesztelésbe, amelyet Jézus mint főpap az Atya elé visz, de az ellene elkövetett sértés jóvátétele is. Önmagunk följánlása azt fejezi ki, hogy egyesülni akarunk a szeretettel, mellyel Isten szerette a világot, és minden fáradozásunkat, munkánkat, szenvedésünket ennek érdekében tesszük és viseljük. Kerülni kell, hogy az ájtatosság elszakadjon a teljes Istenembertől, és csak a szívre, mintegy jelképre irányuljon. Szt. Margit volt az első, aki a Szt. Szív különös oltalmába ajánlotta magát. E följánlást később egészen napjainkig jámbor egyének és közösségek, városok és nemzetek követik. XI. Pius p. (ur. 1922-39) az Egyházat is Jézus Szíve oltalmába ajánlotta.

A Jézus Szíve-tisztelet sajátos formája. - Mivel Jézus Szívének ünnepe legtöbbször júniusban van, a 20. sz. elejére szokás lett, hogy az egész hónapot a Jézus Szíve-tiszteletnek szenteljük. Ahogy májusban a Lorettói litániát, úgy júniusban a Jézus Szíve litániát minden nap elimádkozza az Egyház.

Navratil-Könyves Beáta

Szentáldozás - az Oltáriszentség vétele

“Vegyétek és egyétek, ez az én testem. ...Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségé (Mt 26,26-28) ” .. ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” (Lk 22,19)

Az ősegyház kifejezése, a görög koinonia ton hagion a szentek közösségét vagy a szent dolgokban, Jézus testében és vérében való részese-
sedést jelölte. A latin nyelv is átvette a communio szót, és használta mind a szentáldozásra, mind a hívők, továbbá a részegyházak közösségének jelölésére. Az ok az lehetett, hogy az Eucharistia (mint a Krisztussal való egység eszköze) egyúttal az Egyház egységét is jelképezte. „Egy kenyér, egy test vagyunk, mivel mindnyájan egy kenyérből részesülünk” (1Kor 10,17). A nyugati egyházban, mint áldozati lakoma természete szerint a miséhez tartozik, ezért a hívők is a mise keretében vagy közvetlenül utána áldoztak. A XVI. század óta szokás-

ba jött a misén kívüli áldoztatás. Ma az Egyház újra visszatér az áldozati lakoma eszméjéhez, ezért a misén kívüli áldozást kivételnek tekinti. Természetesen ha kellő ok van rá, akkor mindig megengedhető.

A szentáldozásra való előkészület a legrégebb időkől kezdve az Úr imádsága, a Miatyánk volt, ahogy azt már Tertullianus leírásából ismerjük. A IX. századtól kezdve használtak különféle imákat a mise keretében is. Ugyancsak ősi szokás a hálaadás az áldozás után. A testi előkészülethez tartozik a szentségi böjt. Ennél fontosabb a lelki előkészület. Már az apostolok is felszólítottak, hogy senki méltatlanul, azaz súlyos bűn állapotában ne vegye magához Krisztus testét. A halálos bűntől a bűnbánat szentségében kell megtisztítani lelkünket. A bocsánatos bűnöket eltörli a bűnbánat.

A szentáldozás gyakorisága változó volt a történelem folyamán. Az ősegyház a vasárnapi áldozást tartotta szabálynak, de a hívők olykor haza is vihatték az Eucharistiát, és otthon minden más táplálék előtt magukhoz vehették. A IV. lateráni zsinat (1215) az évenként egyszeri áldozást írta elő. A XIII. századtól egyre jobban hangoztatták az áldozás szigorú feltételeit és az előkészület szabályait, ami lassanként a szentáldozás ritkulásához vezetett. A trienti zsinat azt tanította, hogy amikor a hívek a misén részt vesznek, nemcsak lelkileg, hanem való-
ságban is áldozhatnak.

Az Egyházban az új szellemet és gyakorlatot X. Pius pápa (1903-14) vezette be, aki szorgalmazta a gyakori áldozást és a gyermekek minél előbbi áldoztatását.

A pap mindig két, a hívek általában egy szín alatt áldoznak nyelvre vagy kézbe. A II. Vatikáni Zsinat (1962-65) után bizonyos esetekben lehetséges két szín alatti áldozás.

Az áldozásban **egyesülünk Jézus Krisztussal**, mert amit a testi eledel jelent testünk életében, ugyanaz az áldozás lelki életünkben. A föltámadott Krisztus testével való közösség (kommunió) megőrzi, növeli és megújítja a keresztségben kapott kegyelmi életet.

Megtisztít az elkövetett és megóv a jövő bűnöktől, mert amikor mi az Úr halálát hirdetjük, a bűnök bocsánatát hirdetjük.

Erősíti a szeretetet, mely a mindennapi életben elgyengülhet, s ezáltal eltörli a bocsánatos bűnöket.

Megőrzi a halálos bűnöktől, mert minél inkább részesedünk Krisztus életében és minél inkább elmélyedünk barátságában, annál kevésbé fenyeget a veszedelem, hogy egy halálos bűnnel elszakadunk Tőle.

Építi az Egyházat, mert Krisztus az áldozót egyesíti a többi hívővel is a maga egyetlen Testévé, az Egyházzá.

Érzékennyé tesz a szegények iránt. Ahhoz ugyanis hogy igazságban vehessük magunkhoz Krisztus értünk adott testét és véré, föl kell ismernünk Őt a testvéreiben, a legszegényebbekben is (vö. Mt 25,40).

Göttli-Könyves Kinga

Augusztus 15. – Nagyboldogasszony ünnepe

Föld és ég találkozásának nagy pillanata ez az ünnep: Mária Húsvétja. Ezen az ünnepnapon egy pillanatra megállunk a földi élet küszöbén, és betekintünk a mennybe, hogy örömteli szívvel szemléljük: „Felvitetett magas mennyországba, / Angyali szép, örvendetes házba, / E nap a Szűz nagy menyasszonyságba, / Az Istennek drága hajlékába.” E napon az evangélium a Szűzanya hálaadó énekét, a Magnificatót tárja elénk, mert Mária „egész szíve megnyilvánul a Magnificat szavaiban. Ezek az Ő „lelki végrendelete” (II. János Pál): „mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve”. (Lk 1,49) Amikor a természetben a nap magasán jár és mindent átragyog, akkor üljük ezt az ünnepet: Mária földi életéből felvitetett az örök dicsőségbe, amelyben a Szentháromság részesíti, és páratlan dicsőséggel koronázva a mennyország királynőjévé teszi. Tekintetünket a dicsőséges rózsafüzér utolsó két titkában is mennyei Édesanyánk, a Boldogságos Szűz megdicsőült arcára vetjük.

XII. Piusz pápa, aki gyermekkorától kezdve egész életében a Szűzanya áhítatos tisztelője volt, 1950. november 1-jén hirdette ki Mária mennybevételének dogmáját: „a Boldogságos Szűz Mária földi életpályája befejezése után testével és lelkével együtt felvitetett a mennyei dicsőségbe”. Azokban a napokban, amikor a dogmát készült kihirdetni, a vatikáni kertekben tett szokásos sétája közben négyszer ismétlődött meg szeme láttára a fatimai napcsoda, amit ő megerősítő jelnek tekintett. A dokumentumban XII. Piusz pápa azt írja: „Láttam a napcsodát. Ez a tiszta igazság.” Nagyboldogasszony ünnepén az olvasmány elénk tárja a napba öltözött asszonyt: „Ekkor nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, akinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, és a fején tizenkét csillagból álló korona.” (Jel 12, 1) Mária a Napba öltözött asszony, mert egészen Jézus Krisztusba öltözött. Mi, keresztények, „krisztusiak”, arra kaptunk meghívást, hogy Mária példájára mi is Krisztusba öltözzünk.

Még emberi logikával nézve is méltó is igazságos, hogy a Fiú, aki legyőzte a bűnt és a halált, először édesanyját, a Szeplőtelen Szüzet részesítse a feltámadás dicsőségében; akiben otthonra lelt a földön, az elsőként találjon otthonra a mennyben; aki társa volt a megváltás művében, elsőként legyen társa a menny dicsőségében is. Már két test van a mennyországban: Krisztus megdicsőült teste, amelyet a mi megváltásunkért Máriától vett fel, és Mária megdicsőült teste. „Szülésedben megőrizted a szüzességet, elszenderülésedben nem hagytad el a világot, ó Isten-szülő: visszatértél az Élet forrásához, te, aki fogantad az élő Istent, aki imáid által megszabadítod lelkünket a haláltól.” Máriáról mindig tudjuk, hogy kihez tartozik: úgy tartozik Krisztushoz, mint soha senki sem előtte, sem utána. Mária élete bizonyítja, hogy az élet előkészület az örökkévalóságra. Test szerinti megdicsőülésében emberi életünk jövőjét és beteljesülését látjuk. Krisztus a keresztségben mindannyiunkat meghívott az örök életre, és megígérte, hogy egy napon mi is osztozunk Mária sorsában. Ez erősíti a feltámadásba vetett hitünket. Mária élete fényt és vigasztalást ad a mi életünknek is, hiszen tudjuk, hová tartunk. Isten Máriában adta nekünk ennek bizonyosságát. Krisztusnak az Oltáriszentséghez fűzött ígérete is teljeseedik Máriában: „aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van” (Jn 6,54).

Nekünk, magyaroknak, különösen nagy ünnepélyességgel és gyermeki szeretettel kell megünnepelnünk Nagyboldogasszony ünnepét, hiszen a mi első királyunk, Szent István volt az első a történelemben, aki – halála napján, éppen augusztus 15-én - a mennybe felvett Boldogasszonynak ajánlotta fel országát, népét és koronáját: „Magyarok! Királyt koronázok. Nem mának, nem holnapnak. Az örökkévalóságnak. Aki a tietek mindörökre. És ti az övéi mindörökre. Ezentúl két országban uralkodik: Magyarországon és Mennyországban.” (Sík Sándor). Csak a magyarok tudják így szólítani a Szűzanyát: Nagy-boldogasszony. Pannóniát a Boldogságos Szűz családjának nevezte Szent István király. II. János Pál pápa magyarországi látogatásakor és üzeneteiben is arra buzdított, hogy Szent István példája nyomán ne féljünk magunkat a Boldogságos Szűz Mária oltalmába ajánlani. Mária, az Irgalmasság Anyja, a mennyország örömeiben és dicsőségében sem feledkezik meg rólunk. Anyai szíve nem szűnik meg örködni felettünk és közbenjárni értünk. Mária minden pillanatban imádkozik értünk: most és halálunk óráján.

Amikor Nagyboldogasszonyra, a Mennynek Királyné Asszonyára gondolunk, a sajátunkként ismételhethetjük Lisieux-i Szent Teréz szavait: „Micsoda öröm arra gondolni, hogy e Szűz a mi édesanyánk! Mivel szeret minket és ismeri gyöngeségeinket, vajon mitől félnék?” (...) „Nem félek többé fenséges dicsőséged ragyogásától, veled szenvedtem, s most akarom öledben zengenem, hogy miért szeretlek, Mária, s örökké elmondani, hogy gyermeked vagyok.”

Szilágyi Mária

SZENT TAMÁS APOSTOL

Július 3.

Mint az első idők sok szentjéről, Tamásról is csak néhány vonást őrzött meg számunkra a hagyomány. Alakja úgy áll előttünk, mintha valami régi festmény volna: ha a festő nem írta volna fölé a nevét, vagy nem festett volna rá egy szalagot, amiről leolvasható a kiléte, nem tudnánk megállapítani, kit ábrázol, annyira általánosok a vonások.

Bizonyos mértékig így van ez minden szent esetében, aminek az oka az, hogy nem annyira a személyük a fontos, mint inkább az, amit az életük mutat nekünk, s amit az Egyház a szentté avatásukkal és az ünnepekkel elénk akar állítani.

Szent Tamás, a „hitetlen” a bibliai 12 apostol egyike, ő volt az, aki Jézus sebeit megtapasztalandó, tette kezét mestere sebeibe, innen elnevezése: Hitetlen Tamás. Neve az arámi Tau'ma-ból ered, ami „ikrek”-et jelent. Apokrif evangéliumok szerint Mária mennybemenetelének hírére ugyan csak kételkedett, és jelet kért az Úrtól bizonyoságképpen, amit meg is kapott egy, az égből lehulló öv formájában. Innen is eredeztetik „ikrek” elnevezését: „Aki kétszer kételkedett”.

A négy evangélista közül legnagyobb szerepet János evangéliumában kapott Tamás alakja. Szent János megörökítette azokat a vonásokat, amelyek ezt az apostolt minden nemzedék számára, akiknek nem volt módja a Krisztussal való személyes találkozásra, annyira rokonszenvesse, szimpatikusá teszik: Tamás a nem egykönnyen hívő, a töprengő, a kételkedő ember.

Neki köszönhetjük Krisztusnak azokat a szavait, amelyeket nem szívesen nélkülöznénk; azokat a szavakat, amelyek közvetlenül neki s nekünk is szólnak. És miként ő, mi sem válhatunk úgy szentté, hogy legyőzzük - mi magunk! - a hitelenségünket, hanem csak úgy, hogy Krisztus az ő mindenható szavával és kegyelmével úrrá válik hitelenségünkön: „*Higgyetek Istenben, és bennem is higgyetek. Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok. Hisz ismeritek oda az utat, ahova megyek*” (Jn 14,1-4).

Így beszélt az Úr a tanítványaihoz. És Tamás vajon nem mindnyájunk nevében beszélt, amikor bátorságot vett, és megfogalmazta kételyeinket, és feltárta szívünk sötétségét? Ahogy neki, úgy nekünk is ezt mondja feleletül Krisztus: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet!*” (Jn 14,6). Tamás azáltal vált szentté, hogy hittel fogadta Krisztus szavát.

3. századi apokrif irat a *Tomás cselekedetei*, ami az apostol későbbi életét meséli el. Ebben Pünkösöd után megjelent neki az Úr, és Indiába küldte őt. Küldetése szerint a pártus király, Gondofer (uralkodott Kr. u. 21-47) palotáját kellett felépítenie. Így is tett, csodálatos palotát épített, és a munkájáért kapott pénzt szétosztotta a szegények között, sőt, prédikált is, hatalmas tömegeknek. Innen továbbvándorolt, ahol folytatta apostoli tevékenységét, csodákat is tett. A király elfogatta, és egy főpapja leszúrta. Holttestét a megtérített keresztények tisztességgel eltemették.

A legenda szerint indiai nyughelye egy hegyen van, amit a Paradicsom vize vesz körül. A hegyen templom áll, annak oltárán ezüst szekrény, előtte örökké égő lámpás. A szekrényben nyugszik Tamás holtteste.

Holttestét 230 körül Szíriába, Edessza (Urfa) városába vitték, és ott temették el. Szent Tamás talán legismertebb emlékhelye a ceyloni Sri Pada-csúcs, ahova minden évben ezrével járnak a zarándokok. A bevándorolt portugálok hagyománya szerint Tamás, mennybemenetele előtt ott lépett utoljára a Földre.

Attribútumai: öv, mérőléc, és tör vagy lándzsa, amivel leszúrták.

Szent Tamás ünnepnapja július 3., ami relikviái Szíriából való hazahozatalának napja. Rómában a 9. században december 21-re tették az ünnepét. 1969-ben annak érdekében, hogy a decemberi ünneplés ne törje meg Ádvent utolsó hetét, visszahelyezték július 3-ra. A keleti egyház július 8-án ünnepli.

Jutasi-Varró Diána

A hazát szerető keresztény

A vitorlás hajósok, amikor a háborgó tengeren elérték a Horn-fokot, félelem szállta meg őket. Sok hajós ott lelte halálát. A tapasztalt kapitány azonban kiadta a jelszót a kormányosnak: tarts nyugatnak! A kormányos a hajó orrát nyugat felé irányította, s a tenger áramlása is segítette őket átkelni a veszélyes szakaszon.

Az ős magyaroknak Krisztus után a negyedik században hangzott el először e mondat az Ural hegységnél: tarts nyugatnak! Sok száz éven keresztül vitte a magyarokat nyugat felé, míg nem Árpád vezér elérkezett a Kárpát medencébe és elfoglalta e területet. Szent István letelepítette magyarjait, de tovább is megmaradt a jelszó: tarts nyugatnak. A Szent Király nyugatról hozta be a műveltséget, a tanítókat, a hithirdetőket, a gazdálkodás eszközeit, de nem lett nyugatbarát. Az akkori történelmet ő világosan látta. Talán egy benső hangot is hallott: tarts nyugatnak. Szent István nyugat felé fordult, de megmaradt ezután is a

1.) hazaszeretete. Sokan és sokat beszéltek hazaszeretetről, hazafiasságról. Hazafias neveltetést emlegetnek, szükséges e hazafias gondolkodás. Beszélnek róla, de semmit sem tesznek. Vannak, akik felveszik a színészi pózt egy - egy alkalommal, amikor magyarságról van szó. Ennek ellenére tönkreteszik a magyar népet, koldusbotot adnak kezébe, eladják az ország értékeit, a magyarság tönkretevésére mindent megtesznek. Viharos történelmünk évszázadaiban sok-szor voltak túlzások, nagy hangú szónokok, akik csak színészkedtek és a maguk gazdagságát erősítették.

Gróf Széchenyi István, a legnagyobb magyar így panaszodik: „Mi magyarok könnyen megrészegülünk a szép szavaktól, és megfeledkezünk a tettekről. Keleti fantáziánk nagy kísértést jelent, hogy letérjünk a valóság útjáról, és délibábok után fussunk.” Fel kell tennünk magunknak a kérdést: Mit jelent magyarnak lenni? Itt élni a Kárpát-medencében, ide gyökerezni bárhonnan is jöttünk. Szeretni népünket, dolgozni ezért a népért. Testvért, felebarátot látni azokban, akiknek közös a fájdalomuk, keserűségük, bánatuk. Szeretni a magyar szellemi kincseket, a magyar zenét, éneket, költészetet. Mit jelent magyarnak lenni? Szolgálni népünket, nemzetünket. Szent István ilyen magyar volt. Őrá fel lehetett nézni, ő példakép volt, ő magyar volt, ő nem szorult rá arra, hogy életét meg kelljen magyarázni, ő nem nyúlt a más tulajdona után, ő nem tette tönkre népét, ő nem szolgáltatta ki népét idegen érdekeknek. *Szent István* nyugat felé fordult, de megmaradt magyarnak. A Szent Király megmutatta, mit ér az ember, ha magyar.

2.) Az első magyar Szent Király még többet adott, mint hazaszeretetet. Példát mutatott, adott arra, mit ér az ember, ha keresztény. Mit jelent kereszténynek lenni? Megismerni Jézus Krisztust. Megismerni Jézus tanítását. Magunkba szívni az evangéliumot. Járja át életünket, mint kovász a tésztát. Mit jelent kereszténynek lenni? Jézus szemével nézni az embereket. Jézus szívével szeretni magyarjainkat. Jézus szeretetével nyújtani kezünket azok felé, akiket elszakítottak tőlünk. Hinni azt, hogy egy Atyának gyermekei vagyunk. Mit jelent kereszténynek lenni? Lelkiismeretesen teljesíteni feladatainkat. Nem tönkretenni, kihasználni azokat, akiket a jó Isten, vagy a sors - kinek, hogy tetszik -, nekünk adott, ránk bízott, hanem segíteni őket. Szent István ilyen keresztény volt. Hitét, vallásosságát nem álarcként viselte, hanem szent meggyőződéssel. A keresztény tanítást nemcsak ismerte, de meg is élte. Szent István valósította meg itt a Kárpát-medencében a magyarság és a kereszténység házasságát. Ez a házasság az itt élőknek sok örömet és boldogságot hozott. Sajnos történelmünk egyes századaiban nemzetünket több kényszerházasságba erőltették. Ne csodálkozunk azon, hogy a magyarság szabadságharcaiban válópert indított a kényszerházasságok ellen. Ez kemény véráldozattal járt. Sajnos történelmünk folyamán sokszor nem jutott megfelelő kenyér a nemzet asztalára. Na nem azért, mert nem teremte meg a föld ezen értékeket, hanem azért mert nem megfelelően használták a Szent István alkotmány elveit. Sajnos sokan elhagyták hazánkat. Szomorúan néztünk utánuk. Meg kellett értenünk őket, védték életüket, a meneküléssel. Történelmünk folyamán sokan elvesztették kereszténységüket, de ezzel elvesztették magyarságukat is. Kezünket ki kellett tárni feléjük, segíteni őket, hogy megint tudjanak keresztények, és magyarok lenni.

3.) Szent István királyunk világosan felismerte, hogy nincs visszaút. A későbbi századokban nyugat felmentő seregei szabadították fel hazánkat a 150 éves török rabság alól. A második világháború után, akiket üldöztek egyetlen jelmondatuk maradt: tarts nyugatnak. 1956-os forradalom menekültjeinek egyetlen éltető reményük maradt: tarts nyugatnak. Nyugaton tanuló fiataljaink, bujdosóként odakényszerült művészeink e jelszót mondogatták: tarts nyugatnak. Szent István királyunk döntése a magyarság életét meghatározta. Igaz népünk három nagy csapása kelet és délkeletről zúdult ránk: tatár, török, orosz előzónlész. Ennek ellenére a magyarságnak új feladata lesz az új Európában. Valamikor azt mondták: a magyarok a keresztény Európa keleti bástyája volt. Ma azt várják, hogy Nyugat és Kelet között a magyarság összekötő híd legyen. E feladatra azonban fel kell készülnünk, anyagi, szellemi és kulturális, erkölcsi elesettségből. Nehéz feladat, de csak így lehetünk kapocs Nyugat és Kelet között.

Szent István királyunk meghozta a döntést. Jó döntést hozott. Irányt mutatott hitben, kultúrában, politikában, keresztény életben. Áldassék érte a neve. Az igaz magyar ember pedig legalább minden augusztus 20-án áldja, dicséri és magasztalja őt.

Somlai József plébános

HITTANOS TÁBOR

2009. július 5-11.

Egyházközségünk idén is szervez nyári tábort a hittanos gyerekeknek, melynek helyszíne Matty lesz. A település a Duna-Dráva Nemzeti Park kapujában, festői környezetben Harkánytól 9 km-re, Siklóstól 6 km-re található. A szállás egy 10 szobás, emeletes ágyakkal berendezett modern vendégházban lesz, melyet egy 6700m²-es terület ölel körül, ahol különféle szabadidős programok lebonyolítására lesz lehetőség. Innen indulunk felfedezni a Nemzeti Park és a Mecsek csodálatos tájait, városait.

A táborba 64 gyerek jelentkezett, de még van szabad kapacitása a szálláshelynek. Nagyon örülünk, hogy idén is a hatalmas kínálatból, sok család választotta gyermekeinek ezt a lelki feltöltődést nyújtó nyári programot. Hiszen a sok játék, kirándulás mellett a programok nagy része hasonlít egy lelkigyakorlatra. Minden nap reggel és este imával köszönjük meg a Mennyei Atya szeretetét, gyakran veszünk majd részt szentmisén, lelki előadások, beszélgetések segítenek egy-egy a vallásunkkal kapcsolatos téma megértésében, lesz énektanulás sok-sok énekléssel.

Az állandó programok kínálatában igazán sokféle foglalkozás fog szerepelni: a szentmise, elcsendesedés és imádság mellett lesz filmvetítés, erdei túra, számháború, akadályverseny, bátorságtúra, kézműves-foglalkozás, kincskeresés, foci, reggeli torna, éneklés a tábortűz körül és tábori "Ki mit tud?" is.

Az utazás különjáráttal történik, a busz a Kölcsey Ált. Iskola parkolójából indul 2009. július 5-én, vasárnap reggel fél 8-kor. Visszaérkezés július 11-én szombaton, az esti órákban a templom parkolójába.

Kedves Szülők! A nagylelkű tábori felajánlásokat, 2009.07.04-én, szombaton este 19-20 óra között kérjük eljuttatni a plébániára.

Érdeklődni a táborról a 06 (30) 483-7381 telefonszámon lehet.

Csicsiri Kriszta

Kedves Hívek!

Az elmúlt évhez hasonlóan az idén is szívesen fogadunk felajánlásokat a tábor részére.

Mivel sütés-főzésre nem lesz lehetőségünk, ezért leginkább az alábbi ételféleségeknek örülnénk:

- Gyümölcs,
- Házi sütésű, nem romlandó sütemények, kekszek,
- Gyümölcslé.

Felajánlásukat 2009.07.04-én, szombaton este 19-20 óra között a plébánia közösségi termében adhatják le.

Hálás szívvel köszönünk minden nagylelkű adomány!

Június 14-e után a vasárnapi fél 11-es szentmisék a nyári hónapokban elmaradnak.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Felelős szerkesztő: Somlai József, 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. T: 506-910

Készült: Czövek - Windberger nyomda

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu

PLÉBÁNIAI ÉLET

A kistarcsai plébánia kiadványa I. évfolyam 3. szám

Galgamenti ifjúsági találkozó Kistarcsán

A húsvéti Katolikus élet hasábjain olvashatták a testvérek, hogy ifjúsági találkozóznak fog otthont adni a egyházközségünk, egyben kértük a segítségüket a lebonyolításhoz, egy-egy tálca süteménnyel, üdítővel. Sokan nem tudtak részt venni a rendezvényen, ki koránál, ki egyéb elfoglaltsága miatt, így fontosnak tartjuk beszámolni az eseményről, az ott tapasztaltakról, élményeinkről.

Elsőszer is szeretnénk egy kis bepillantást engedni a szervezés kulisszatitkaiba. Talán onnan kezdeném, hogy megkeresett minket Farkas László atya, aki az egyházmegye ifjúsági referense, hogy mi lenne, ha Kistarcsa látná vendégül a tavaszi galgamenti találkozót. Tette mindezt azért, hogy a kistarcsaiakat is bevonja az egyházmegye lüktető ifjúsági életébe, hiszen nagyon ritkán jutnak el közülünk a regionális találkozókra, és hiányolják a szomszédos egyházközségek a jelenlétünket. Kaptunk tehát az alkalmon, és József atya engedélyével és támogatásával lelkesen kezdtünk a szervezésbe. Talán egy kicsit érdemes lenne arról beszélni, miért is oly fontos ez a találkozó, mit is adhat az egyházközségünk életéhez, és nekünk személy szerint. Mindannyian szembesülünk avval a ténnyel, hogy a fiataljaink eltűnnek a hittanokról, a közösségi életből, és sokszor még a templomból is, miután a bérmálás szentségét felveszik. A fiatalok közül csak nagyon keveseknek adatik meg, hogy egyházi iskolában folytathassák tanulmányaikat, így többnyire olyan gyerekek és környezet veszi őket körül a mindennapokban, mely közel sem mondható hívőknek, sőt! Bennünk, felnőttekben is olykor felmerülhet a kérdés az ilyen emberek tengerében, hogy nem lehet, hogy ők járnak jó úton, és mi tévedünk? Mit érezhet akkor egy tizenéves, akinek a lelke, értékrendje még csak most van alakulóban és keresi a helyét ebben a világban? Bi-

zony nem
könnyű dolog
hűségesen helyt

állni a világ csábításával szemben. Egy-egy ilyen találkozó azonban nagyon sokat segíthet az egyedül küzdőknek. Az első élmény talán éppen az a résztvevőknek, hogy nem vagyok egyedül, lám itt vannak Kerepesről, Gödöllőről, Csömör-ről, Mogyoródról és még távolabbról is a velem egykorúak! Ehhez adódnak még a nap folyamán az egyes programok alkalmával az újabb és újabb tapasztalatok, benyomások. Ilyenek lehetnek például a közös beszélgetések során kialakuló kapcsolatok, barátságok. Bátran írhatok barátságokat, hiszen egyrészt a kiscsoportos beszélgetések alkalmával óhatatlanul megnyílnak az emberek egymás felé, és ezek mély, bensőséges, lélekből fakadó gondolatok, ahol a másikat meg lehet ismerni. Másodsorban viszont a következő találkozón már ismerősként köszönhetik egymást és lehet ott folytatni, ahol az előző alkalommal félbeszakadt a gondolatcsere. Közös játékok is tarkítják a programokat, amelyekben mindenki egyszerre vehet részt, hiszen nem csak a mély gondolatoknak van helye ilyenkor, hanem az önfeledt vidámságnak is: miért is szomorkodnánk? Hisz Krisztus megváltott minket!

A találkozót megelőző este összejöttünk egy kis megbeszélésre a kistarcsai fiatalokkal, felosztottuk egymás közt a feladatokat, hiszen vendéglátónak lenni nem csak megtiszteltetés, de sok feladat is egyben: útbaigazító táblát gyártottunk, ajándékot, névtáblákat készítettünk stb. Szombat reggel már 8 óra tájban gyülekezni kezdtünk, hogy előkészítsük az együttlét helyszínét, és minden a helyére kerüljön. Sorra érkeztek a sütemények és egyéb adományok is, és ahogy telt az idő, lassan nem tudtuk elhelyezni azt a rengeteg mindent, amit a testvérek segítőkészségének köszönhetően kaptunk. Azt hiszem a kistarcsaiak nagyon kitettek magukért és a vendégeink jó hírét vitték az itteni emberek önzetlenségének.

A programok fél 10-kor kezdődtek, melyre 80 fiatal gyűlt össze a környező plébániákról. Tőlük is sok segítséget kaptunk a lebonyolításhoz: valaki csoportot vezetett, mások játékkal, elmélkedéssel készültek, ezáltal kicsit feloldódtak azok a határok, melyek elválasztották a vendéget a házigazdától, a testvéri egységet éltük át mindannyian.

Mint már említettük a nap során voltak előadások a találkozó témájában, melyet aztán korosztályoknak és nemeknek megfelelő kis csoportokra oszolva tovább boncolgattunk és elmélgedtünk át. A délután folyamán játszottunk, volt zene és szentségimádás és a napot egy gitáros szentmisével zártuk, melyre a testvéreket is hívtuk. Sok értékes gondolattal és lelki élménnyel gyarapodhattunk, melynek reméljük lesz folytatása itt a mi községünkben is! Megtapasztalhattuk az Egyház erejét, egyetemességét és, hogy a mi plébániánkon kívül is van ifjúsági élet, melybe érdemes bekapcsolódnunk.

Ezúton szeretnénk mindenkinek megköszönni, aki akár csak egy kicsivel is hozzájárult ennek a találkozóknak sikeréhez, Isten áldja meg érte! Hogy lesz-e folytatás itthon, vagy, hogy megyünk-e ősszel immár mi is vendégségbe más plébániára, csak rajtunk múlik, éljünk a lehetőséggel!

A Galgamenti ifjúsági programokkal kapcsolatban a www.mente.hu ill. a www.ifigodollo.hu oldalon található bővebb információ. Utóbbi oldalon további nálunk készült képek és rövid video anyag is megtekinthető.

Gróf Gábor

A találkozó után tartottunk egy kis közvéleménykutatást az általános iskolások körében, hogy milyen benyomásaik voltak a találkozóval kapcsolatban. Végezetül ezekből idéznék néhányat, beszéljenek önmaguk helyett:

-„Jók voltak a programok”

-„Jó volt a hangulat, sokat nevettem, jó csoportban voltam, korabelik között”

-„Nekem nagyon tetszett, de szerintem lehetett volna több játék. A téma nagyon érdekes volt. A kis előadások is nagyon jók voltak! A vezetők is kedvesek voltak és sok jó ötletük volt. A gitáros mise nagyon szép volt.”

-„Jók voltak a sütitik.”

-„Nekem tetszett, hogy olyan sokan eljöttek és a felnőtt fiúk is beálltak játszani.

Tetszettek a programok pl.: a beszélgetések, a közös foci, és az is jó volt, hogy még az egyik atya is beállt focizni. De az volt a legjobb, hogy olyan sok kupak összegyűlt a beteg gyerekek javára.”

-„Jó volt a társaság, [...] a gitáros mise, a beszélgetések jól teltek, jó ötlet volt.”

-„[...] tetszett, hogy megbeszéltük a nő hivatását, és megismertedtünk más helyről érkező vallásos gondolkodású emberekkel. [...] sokat nevtünk és remélem, el tudok menni ilyen találkozóra.”

Az ifjúsági találkozó hatalmas lelki feltöltődést nyújtott számunkra. Szerintem nagy megtiszteltetés volt, hogy az ifjúsági találkozót a mi közösségünk szervezhette meg. Nagyon sok új barátot szerezhettünk. Sok új

kapcsolat indulhatott el ezen a találkozón. *V. Veronika*

Én most vettem részt először ezen a találkozón, és nagy öröm volt számomra. Változatosak voltak a programok, volt előadás,

voltak kiscsoportos beszélgetések, játék, éneklés, sok vidámság.

A kiscsoportos beszélgetésben nagyon érdekes volt, ahogy a nő életében szereplő személyeket (pl. Isten, férj, gyerekek, barátok, stb.) fontossági sorrendbe állítottuk, vagy ahogy sorra vettük a tökéletes nő tulajdonságait többféle szempont szerint, a férfiak, Isten és saját magunk szemszögéből.

Nagyon tetszett még a délutáni „ki mit tud?”, ahol a csoportoknak egy megkezdett történetet kellett befejezni saját ötletek alapján. A történetek középpontjában itt is a nő állt. Ezeken az előadásokon sokat nevtünk, pl. nagyon vicces volt,

amikor a fiúcsoporthoz női szerepeket játszottak.

A napot egy gitáros szentmisével fejeztük be, ahol jól ismert énekeket énekeltünk.

A programok többsége a plébánia udvarán zajlott, ezért nagyon jó lett volna, ha van ott 1-2 lombos fa is, amelyek árnyékot adtak volna a tűző nap ellen. Ezek hiányában az érzékenyebb bőrűek, mint én is, rákvörösre sültek a nap végére. De ez sem tudta elrontani a kedvünket, így ez a nap nekem, ahogy szerintem mindannyiunknak, akik részt vettünk rajta, teljes testi és lelki felüdülést nyújtott. Nagyon köszönöm a szervezőknek, hogy idén Kistarcsát választották a találkozó helyszínéül. *Cs. Dorottya*

[Azóta lett ültetve néhány fa a plébánia udvarra. a szerk.]

Pünkösöd az életben

Idén pünkösdkör Beer Miklós váci megyéspüspök atya jött el hozzánk, hogy a bérmlás szentségét kiszolgáltassa a helyi fiataloknak. Ez alkalomból adunk közre néhány személyes beszámolót.

Az énekkar révén hosszú évek óta részt veszek a helyi miséken. Néha sajátomnak éreztem ezeket az alkalmakat, néha kicsit idegenkedtem tőlük. Nem tudtam mindig befogadni, hiszen a misének egyes részeit nem értettem meg, vagy nem értettem vele egyet. De idővel ez változik, az ember megszokja, megéri és elfogadja az egyházi tanításokat, a rendszeres hitéletet. Nélküle már kicsit furán érezném magam.

Az Egyház valamennyi jelentősebb ünnepén megjelentem már. Ebből a sorból a pünkösöd sem kivétel. Az ünnepeink – ahogy az egyházfők is fogalmazzák – arra jók, hogy kikököcsöljenek egy picit a hétköznapi feladataink sodrából, és elmélyüljünk a saját lelki és fizikai világunkban. Korábban nem éreztem ennek jelentőségét, igyekeztem rövidre zárni az ünnepléseket, de mostanában kezd derengni valami.

Idén pedig beálltam a fiatal bérmlákozók közé, hogy ezentúl magam is a hit apostolaként segítsem egyházamat. Nagyszerű élmény volt mindezt Miklós püspök úr közvetítésével megkapni. Ígérem, ezentúl igyekszem megtenni azt, ami a kötelességem.

József atya sokat segített benne, hogy idáig eljussak. Nagy hálával tartozom azokért a külön alkalmakért, amit igen intenzív napjaiból nekem szentelt. Az összes testvérnek is hálával tartozom

Természetesen a történet ezzel nem zárulhat le. Az érzések még vegyesek bennem. Az ember lehet bármennyire felkészült, a bérmláskor kapott szeretetet nehéz egyből feldolgozni.

Ladjánszki László karnagy

Számomra a bérmlás nagyon megható és felemelő érzés volt. Hatalmas élmény volt számomra, hogy személyesen a püspök atya bérmlált meg minket. József atyának köszönhetően nagy betekintést kaphattunk a vallás mélységeibe. *V. Veronika*

Nagy öröm volt számomra, hogy a Püspök Atya elé állhattam és vehettem a Szentlelket.

Előtte eléggé izgultam, mivel én mondtam az egyik köszöntést, de Püspök Atya kedvessége és közvetlensége feloldotta a bennem lévő feszültséget. Nagy élmény volt, hogy a szentmise előtt odajött hozzánk beszélgetni, míg a sekrestyében várakoztunk Dórrival.

A bérmlás szentsége sokat jelent számomra, hiszen mostmár a Szentlélek minden nap velem van. Az életben egyszer történik ilyen, és ez a nap örök emlék marad számomra. *Cs. Dorottya*

Digitális vetítés

Húsvét 6. vasárnapja a tömegtájékoztatási világnap, amelyet 1967-ben tettek hivatalossá. A XXI. században szinte megszámlálhatatlan tömegtájékoztatási eszköz áll az emberek rendelkezésére. Ilyenek pl. újságok, folyóiratok, könyvek, rádió, televízió, telefonok, mobiltelefonok, és a mai világban már a számítógépet és az internetet is hozzátehetjük, aminek számos jó oldala, de sajnos rossz oldalai is vannak. Tömegtájékoztató eszközök még a diavetítők is melyek a mi templomunkban is jelen vannak. Hivatalosan 2002 óta minden vasárnapi és ünnepnap szentmiséken a Hozsanna énekeket, az Éneklő Egyház énekeit, valamint egyes imaszövegeket vetítünk segítségül, hogy minél többen be tudjanak kapcsolódni a szentmisébe és a szertartásokba.

2002-től 2008-ig hagyományos analóg diavetítővel történt a vetítés, ami nem kevés munkával jött létre, hiszen a diaszövegeket hosszú, fáradtságos munkával hoztuk létre.

Ahogy haladunk a korrallal, a digitális technika is rohamtempóban fejlődik, ami egyre inkább háttérbe szorítja az analóg rendszereket. A technika fejlődésével mindennapos használati eszközzé vált a számítógép, és a projektorok ára is megfizethetőre csökkent. Ez új lehetőséget teremt: e két eszköz felhasználásával az énekszövegek vetítése kényelmesen megvalósítható; de a számítógép sokoldalúsága hatalmasra tágítja a felhasználás horizontját. A komputeres kivetítő rendszer alkalmas pl. előadáshoz, lelkigyakorlathoz segédanyag megjelenítésére. A hozzávaló programot 2005-ben **ifj. Rieth József** a mátyásföldi templom kántora írta és tesztelte. Jőmagam a gödöllői Szent Imre templomban találkoztam először a digitális vetítéssel és lenyűgözött a sokoldalúsága, így Lauer Tamás kántor kollégámmal elhatároztuk, hogy mi is ezzel a rendszerrel korszerűsítjük a vetítést, amit 2008 októberében szereltünk fel. Azóta ez a rendszer üzemel templomunkban. Csak néhány példa: A Hozsanna énekek, Az Éneklő egyház énekei, a vasárnapi és ünnepnapos válaszos zsoltárok, valamint a gitáros misék énekei is kivetíthetőek. Sokoldalúságára jellemző az is, hogy a 9 órás diákmisén színes képeket is tudunk vetíteni a gyerekeknek, és általában a mise liturgikus színe szerint vetítjük az énekháttereket.

Műszaki hibák sajnos előfordulhatnak, de reméljük nem túl gyakran. Az elején még a tapasztalat hiánya is okozott váratlan eseményeket, de ezeket igyekeztük legjobb tudásunk szerint korrigálni.

Reméljük, hogy ez a vetítés mindenkinek sokat segít, így sokkal többen be tudnak kapcsolódni a közös imákba és a szentmisékbe.

Tomecz Róbert kántor

Nepomuki Szent János

szobrának avatása és felszentelése, 2009. június 7., délután 3 óra

Hetek óta készülődött a kistarcsai egyházközség, hogy a háborúban megsemmisült Nepomuki szobor helyett egy újat állítson ennek az országszerte tisztelt szentnek. A szobor **Varga Attila**, Európa Díjas kőfaragó mester munkája (balra a képen).

Az ünnepségünk kezdetén a Vivace kórus éneklését hallottuk, majd Somlai József kistarcsai esperes plébános és Rapai István egyháztanácsstag, leplezték le a szobrot.

A Nepomuki Szent János szoborról és alkotójáról Dall' Asta Arnold, a

Kőfaragó és Műkésztető Vállalkozók Országos Ipartestületének elnöke mondott szakmai méltató szavakat.

Ezután meghallgattuk Amade László: Oh Szent János! Te bizonyos... című versét Medve József előadásában, majd Annus Réka csengő hangján gimesi keserveseket énekelt.

Ezt követte **Kiszél Mihály** címzetes prépost atya, Albertirsa és Ceglédbercel plébánosa, Kistarcsa szülöttje, aki felszentelte Nepomuki Szent János szobrát (jobbra a képen). Ünnepségünk befejezéseként meghallgatuk ismét a Vivace kórust.

Meg kell jegyeznünk, hogy a szobor és a környezet kialakításának költségeit a Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség fedezte.

Szeretnénk köszönetünket kifejezni a talapzatért a Varga és Fiai Kft.-nek, a környezet kőbútorzatáért Varga Istvánnak, a virágokért pedig Klacsán Lajosnak.

Köszönetet mondunk továbbá mindazoknak, akik szellemi, fizikai, tárgyi, anyagi közreműködésükkel, támogatásukkal hozzájárultak Kistarcsa ezen újabb büszkeségének megvalósításához.

Óvjuk és ápoljuk – mint ahogy az eddig is történt –, hogy sokáig szolgáljon gyönyörűséggel az erre járóknak és az itt megpihenőknek!

